

1825 г. Неговата дружина е била отъ 10 до 15 души. Когато било земено отъ българете оръжието, то дѣдо Цонйо отишълъ по балканътъ да прави на правителството различни пакости. Турците явиле на силистренскиятъ паша, че дѣдо Цонйо са крие у българете и пашата испроводилъ въ с. Матей цѣлъ билюкъ сегмени; но дѣда Цоня и тие не могле да хванатъ, ако и да знаѣде дѣ са той крие. Когато дѣдо Цонйо са извѣстилъ, че турците го тѣрсатъ въ село Матей, то испроводилъ до селѣните единъ овчеринъ, за да имъ каже да кажатъ на сейменете така: »Ние го не криеме. . . Ето го на гребенешката планина.« Пашовите сеймене повикале на-помощъ сливненските турци и обиколиле гребенешката планина; но дѣдо Цонйо ги пресрѣщналъ юнашки на гребенътъ, който са нарича на това мѣсто Коритата. Малко на страна (камъ востокъ) са намира една поляна, която и до днесъ са нарича »Сейменските гробища.« На това мѣсто дѣдо Цонйо е разбилъ пашовата потеря и закопалъ е около 20 души сеймене. Въ продължението на десетъ години, дѣдо Цонйо е изгубилъ само двама другари; а срѣщалъ са е съ турските потери повече отъ сто пѣти. Единътъ му другаринъ е убиенъ отъ турците въ Тунджа-Орманъ, близо до с. Атлие; а другиятъ е погиналъ отъ куршумътъ на единъ българинъ при сѣщото село. Старите хайдуци обикновенно наричатъ дѣда Цоня »брадатиятъ войвода.« Тоя юнакъ е умрѣлъ въ Букурещъ отъ обикновенна смъртъ. Единъ изъ дѣдовата Цонйова дружина, по име Стоянъ Касапинътъ, родомъ изъ с. Конари (захар. округъ), отишълъ съ руссите. Послѣ 1829 година той са вѣрналъ изъ Влашко назадъ, ходилъ